

delt endeligt afslag på en asylansøgning, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, eller på en ansøgning om humanitær opholdstilladelse, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 b. Bestemmelsen vedrører endvidere ansøgninger om genoptagelse af sager, hvor udlændingen er meddelt endeligt afslag på opholdstilladelse af ganske særlige grunde efter at have indgivet ansøgning om asyl, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 9 c. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en genoptagelsesansøgning fra en udlænding i disse tilfælde ikke behandles, hvis udlændingen holder sig skjult for myndighederne. Det gælder, selvom ansøgningen må antages at kunne føre til opholdstilladelse.

I sådanne sager skal udlændingemyndighederne ikke tage stilling til, om udrejsefristen bør tillægges opsættende virkning, jf. den ved lovforslagets § 1, nr. 38, foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 7, 2. pkt., ligesom udlændingemyndighederne ikke skal foretage nogen vurdering af, om der er grundlag for at genoptage sagen.

Udlændingemyndighederne skal således alene meddele den person, der har formidlet udlændingens genoptagelsesansøgning over for udlændingemyndighederne, at genoptagelsesansøgningen ikke kan behandles, før udlændingen giver sig til kende over for myndighederne på en sådan måde, at myndighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for udlændingemyndighedernes behandling af sagen.

Forslaget indebærer ikke, at udlændingen på et senere tidspunkt er afskåret fra at få sin asylsag eller en ansøgning om opholdstilladelse efter en af de øvrige nævnte bestemmelser genoptaget. Når udlændingen tilkendegiver sit opholdssted over for myndighederne, og myndighederne har sikkert kendskab til den pågældendes opholdssted, skal ansøgningen om genoptagelse således behandles. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage stilling til, om ansøgningen om genoptagelse skal tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, og efterfølgende om ansøgningen om genoptagelse skal imødekommes.

Til nr. 41

Efter den foreslåede affattelse af § 33, stk. 12, medfører en påklage fra en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødeloven), eller som på grundlag af en ansøgning om op-

holdstilladelse efter udlændingelovens § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter udlændingelovens § 48 e, stk. 1, over en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 e, stk. 2, eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, at den pågældende har ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

Med den foreslåede bestemmelse præciseres det udtrykkeligt i lovtæksten, at der alene kan tillægges en klage over afslag på opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 e, stk. 2, opsættende virkning, hvis klagen indgives af en udlænding fra Kosovoprovinserne, der er omfattet af den i § 9 e, stk. 2, nævnte persongruppe. Tilsvarende gælder ved klager over beslutning om inddragelse af opholdstilladelser efter den foreslåede bestemmelse i § 9 e, stk. 2.

Klager, der indgives af andre udlændinge fra Kosovoprovinserne end de udlændinge, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 9 e, stk. 2, tillægges således ikke opsættende virkning.

Til nr. 46

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. pkt., kan Udlændingestyrelsen bestemme, at en udlænding, der er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 1. pkt., er fakultativ og anvendes i praksis ikke over for udlændinge, der er udelukket fra asyl, men som ikke kan udsendes til hjemlandet på grund af forbudet mod refoulement i udlændingelovens § 31.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 42 a, stk. 8, 1. pkt., bestemmer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl), men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for asylansøgere.

Efter den foreslåede bestemmelse skal Udlændingestyrelsen som udgangspunkt træffe afgørelse om, at udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om asyl, men som ikke kan udsendes af landet som følge af udlændingelovens forbud mod refoulement (udlændinge på såkaldt tålt ophold), skal tage ophold på et asylcenter. Det er hensigten, at Udlændingesty-